

teatre | «la cabra o qui és Sylvia?»

Excel·lent judici a la tolerància

► **Autor:** Edward Albee**Traducció i direcció:** Josep Maria Pou**Dia i lloc:** Dijous, 1 de desembre (fins al 26 de febrer)
al Teatre Romea

JORDI BORDES

L'amor no entén de fronteres. La dita, que tant èxit ha tingut en calendaris i almanacs, és una fal·làcia quan es trasllada a la vida quotidiana. La constatació es pot veure en l'escenari del Romea. Josep Maria Pou va quedar enamorat del text del dramaturg nord-americà als 15 minuts d'assistir a la preestrena a Nova York (l'arquitecte de moda i marit feliç rep una riota de la seva dona quan li diu que s'estima una cabra). El punt de partida, eminentment còmic, desgrana mala llet, critica la moral hipòcrita i planteja una situació inaudita real. La dificultat de la defensa d'uns personatges, que naveguen de l'estabilitat a la bestialitat, cauen a vegades en la sobreactuació.

Per poder defensar aquesta tesi amb dignitat cal un actor que convenci l'espectador que s'ha enamorat d'una cabra. Aquest paper de Martin, l'arquitecte d'èxit, és per a Josep Maria Pou. El seu treball és sublim. Sense aixecar la veu, sense trencar cap plat, entén que ha destrossat la família tot i que està convençut que els dos amors (el de la dona i el de la cabra) són compatibles. El segon gran repte interpretatiu és el de la dona, Stevie. Marta Angelat defensa el paper més histriònic: és la dona estable, intel·ligent (que en plena

Martin (Josep Maria Pou) escolta la carta que el seu millor amic ha enviat a la seva dona. / DAVID RUANO

discussió és capaç de fer fora el fill del camp de batalla amb elegància) i, a la vegada, la muller que se sent traïda com a enamorada i també com a dona. Tot i que repudii aquest sentiment com a tolerant que és, no pot suportar que el marit l'enganyi amb un animal. En la seva part bestial, excel·leix quan llença fredament les ceràmiques d'un menjador de disseny (eficaç escenografia de Joaquim Roy) però patina quan crida excessivament. Ben trobat el canvi de gestualitat: de la finor de construir un ram de flors passa a asseure's amb les cames obertes. La darrera aparició, contundent i silenciosa, és brillant. Blai Llopis és Ross, l'amic. D'una dicció atropellada inicial (apareix divertit) passa a un aire intransigent. Pau Roca (Billy) pateix per un paper excessivament inestable: esgota perquè continuament està fugint a plorar o parlant entre gemecs. L'obra resulta lúcida, atrevida i obliga l'espectador a replantejar-se les fronteres de l'amor. Amb una persona de l'altre sexe, o no. Amb animals de la mateixa espècie, o no. Josep Maria Pou ha revalidat la confiança de l'espectador del Romea, des de la provocació intel·ligent.